

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 31. Concilium Remense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII. Christianæ nomen darent, & captivos
 A. C. 1148. ex Danorum gente dimitterent. Tum
 multi quidem Sclavorum baptizati sunt,
 sed non conversi, & ex captivis senes,
 ceteraque mancipia, ad laborem inepta
 reddiderunt, illis, quæ valido erant cor-
 pore, retentis. Itaque magna ista contra
 paganos molitio omni ferme fructu ca-
 ruit; quippe primis diebus Sclavi, pe-
 jora prioribus ausi, nec promissum de
 Baptismo, nec pacem cum Danis ser-
 vantes, eorum terras furiose infestant.

§. XXXI.

Concilium Remense.

to. 10. Conc. Eugeuius Papa Concilium Remense sta-
 p. 1107. tuto tempore celebravit, eique vi-
 gesima secunda Martii, Feria II. post Do-
 minicam IV. Quadragesimæ initium de-
 dit. Aduere Episcopi ex Francia &
Rob. de M. Germania, atque etiam Theobaldus,
ad Sigeb. Archiepiscopus Cantuariensis, etsi id ei
 Rex Stephanus diserte prohibuisset;
 quare gratiam apud Papam iniit. Ad-
 venere quoque non nulli ex Hispania
 Episcopi, quos inter duo Archiepiscopi
Eug. ep. 74. Toletanus & Tarraconensis eminebant.
 82.

Ott. Fris.
 c. 44. 45.

In hoc Concilio in conspectum Epi-
 scoporum adductus est Vir genere nobilis,
 qui *Eon de Stella* vocabantur, literarum
 propemodum rudis. Is se filium Dei esse
 dicebat, ac etiam vivorum mortuorum
 que

que Judicem, stolide abusus nominis ^{Sæcul. XII.}
 sui qualicunque affinitate cum voce *Eum*, ^{A. C. 1148.}
 quæ in conclusione Exorcismorum, per
Eum qui iudicaturus est, & orationum
 per eundem *Christum* &c. adhibetur. Hac
 fabulâ, a specie veritatis tantopere abhor-
 rente, nihilominus magnam populi multi-
 tudinem in extremis Franciæ partibus,
 nempe in Britannia & Vasconia, seduxit.
 Quin etiam ope Dæmonum prodigia e-
 dere ferebatur. Postquam non nulli Opti-
 mates Eonem * in suam potestatem redi-
 gere frustra conati fuissent, tandem ab
 Archiepiscopo Remensi cum Discipulo-
 rum suorum præcipuis captus est. Si-
 stitur in Concilio, ubi ab Eugenio Papa
 varia interrogatus, cum nihil nisi a sana
 ratione alienissima respondisset, stultus
 magis quam Hæreticus iudicatur (*).
 Archi-

* Al! Eu-
 donem.

(*) Istud in Actis Concilii Remensis a B inio
 collectis narratur in hunc modum: *Cum ergo
 stare Eon in conspectu Concilii, interrogatus
 a Summo Pontifice quisnam esset, respondit:
 ego sum ille, qui venturus est iudicare vivos &
 mortuos, & Sæculum per ignem. Habebat au-
 tem in manu sua baculum inusitatae formæ, in
 superiori scilicet bifurcum. Interrogatus quid
 sibi vellet baculus ille: Res, inquit, grandis
 Mysterii est. Quamdiu enim, sicut nunc vide-
 tis, duobus Cælum capitibus suspicit; duas
 orbis partes Deus possidet, tertiam mihi partem
 cedens. Porro si eadem duo superiora capita
 baculi submittam usque ad terram, & inferio-
 rem ejus partem, quæ simplex est, erigam ut
 Cælum*

Sæcul. XII. Archiepiscopus Remensis, qui Eonem
 A.C. 1148. ad Concilium deduxerat, suis precibus
 ei vitæ gratiam obtinuit, Sugerio autem
 Abbati, Franciæ Rectori, injunctum, ut
 eum custodiret; ergo in arctum carce-
 rem mittitur, ubi haud diu post animam
 reddidit infelix. Quidam ex ejus di-
 scipulis, potestati Sæculari traditi, vivi
 flammis consumi, quam insaniam di-
 mittere maluerunt.

In Concilio Remensi complures Ca-
 nones conditi, qui ex Conciliis præce-
 dentibus plerique repetuntur, & in di-
 versis exemplaribus diverse referuntur.
 Notatu digniores sunt sequentes: Cleri-
 cus, qui Ecclesiæ alienæ reditus percepe-
 rit Anathemati subiaceat, donec omnia
 injuste percepta restituerit, & Sacer-
 dotes, qui ibi interim ministraverunt,
 degradentur.

Presbyteri Capellaniam Dominorum
 non suscipiant, nisi ab Episcopo Diocæ-
 sano licentiam acceperint, atque ejus
 præceptis per omnia, edito Sacramento,
 obedire promiserint. Iidem Presbyteri
 in munitionibus & turribus Divinum
 officium celebrare non præsumant, si id
 in Ecclesia illius loci prohibitum fuerit.
 Si

*Cælum suspiciat; duabus Mundi partibus mihi
 retentis, tertiam tantummodo partem Deo re-
 linquam. Ad hæc universa Synodus risit.*

Martenne
 Coll. tom. I.
 p. 232.

Si quis in Clericos manus injecerit, in ^{Sæcul. XII.} carcerem vel in vincula miserit, vel ^{A.C. 1148.} obsides retinuerit, anathema sit. In loco autem in quo detenti fuerint, & in omnibus civitatibus castellisque Domini, eos detinentis, officium divinum cesset. Non celebretur officium Divinum in loco, in quo excommunicatus existit, etiamsi Rex adsit. Curia Capellani, qui id ausi fuerint, aut illorum locorum Presbyteri, deponantur, & Beneficiis suis priventur.

Episcopi vel Clerici ita vestiti incedant, ut varietate colorum, superfluo ornatu, aut scissura vestium laicorum non aspectum offendant. Superius S. Bernardi ^{to. 10. Cons.} querelas contra hunc abusum memoravimus. Matrimonia Ecclesiasticorum, in Sacris Ordinibus constitutorum, Religiosorum & Monialium, nulla sint. ^{Sup.} Canonissæ, ceteræque Moniales Clausuram ^{L. LXVII.} & vitam communem servant. Laici ^{opusc. II.} Decimas Ecclesiasticas, sive eas ab Episcopis vel Regibus sive a quocunque alio ^{c. 2.} acceperint, non possideant. Auctoritate quoque Apostolica prohibetur, ne ullus Ecclesiarum Advocatus nec per se ipsum, nec per quemquam sibi subditum, præter jus & Beneficium antiquitus constitutum, sibi aliquid accipere vel usurpare præsumat. Ecclesiæ Presbyteris mercenariis & conductis non committantur

c. 7. 8.

. 31. 3

to. 10. Cons.

c. 2

Sup.
L. LXVII.
opusc. II.
c. 2.

c. 7. 8. &c.

tantur

Sæcul. XII.
A.C. 1148.

tantur; sed unaquæque Ecclesia proprium habeat Sacerdotem, cui de Bonis Ecclesiæ tantum Beneficii præbeatur, undè congrue valeat sustentari, nec a Regimine, nisi Episcopi, in cuius Diocesi est, vel Archidiaconi iudicio Canonico depelli possit. Hic Institutionem Parochorum Titularium habemus (*).

6. 15. Incendiariis in pœnitentiam injungebatur, ut Hierosolymæ vel in Hispania in Servitio Dei per annum perseverarent. Nempe militia contra Saracenos Servitium Dei dicebatur.

6. 18. Nemo, quicumque ille sit, Hæreticos Vasconiaë aut Provinciaë (scilicet Manichæos) recipiat vel tueatur. Quod si quis præsumpserit, anathemate feriatur, & in ejus terris divina officia interdiciantur.

Conjectura est, in hoc Concilio Re-
Roger. par. post. p. 798. mensi Eugenium Papam litem inter Archiepiscopum Cantuariensem & Episcopum Menevetanum seu S. Davis exortam discussi jussisse. Henricus primus Rex Angliæ

(*) Hic Parochorum, ut bene Fleurius monet, Institutionem videmus. Atque etiam notandum est, Parochis congruam sustentationem fuisse assignatam & Titulo Beneficii collatam, sine reflexione ad stipendia Missarum, quæ res in medio Sæculi XII. adhucdum erat penitus ignota.

gliæ, Wallia in suam potestatem re-
 dacta, omnes Episcopos quoque illius
 provinciæ Archiepiscopo Cantuariensi
 subicere aggressus, Ecclesia Sancti Da-
 vis vocante, ad eam Sedem Bernardum,
 Regii Oratorii Clericum, promoveri,
 & sua auctoritate Cantuariæ consecrari
 curavit, exegitque, ut juramento pro-
 mitteret, nunquam se Jus Metropolis
 repetiturum esse, quo Ecclesia S. Davis
 antehac potita fuisset. Henrico Rege
 defuncto, Bernardus Episcopus Euge-
 nium Papam adiit, Jus Metropolis Ec-
 clesiæ suæ vindicaturus. Cumque diu
 in Curia Papali hoc negotium fuisset
 prosecutus, Theobaldus Archiepiscopus
 quoque advenit, querelas movens, quod
 Bernardus se potestati & Jurisdictioni
 Ecclesiæ Cantuariensis vellet subtrahere.
 Quare Pontifex utraque Parte, litem
 contestante, audita, effato interlocu-
 torio Archiepiscopum Cantuariensem
 in possessione permanere iussit, ad deci-
 dendam vero causam utrumque in Festo
 S. Lucæ anni sequentis adesse præcepit.
 Id dispicimus ex epistola Papæ, Meldis
 vigesima nona Junii, nempe anno mil-
 leimo centesimo quadragesimo octavo
 post Concilium Remense, data. Nulla
 alicubi occurrit Sententia, quæ hanc
 litem diremerit. Verum Episcopus
 S. Davis Suffraganeus Cantuariensis
Hist. Eccles. Tom. XVII. H. Archi-

Sæcul. XII.
 A. C. 1148.

Reg. ep. 2.

Sæcul. XII. Archiepiscopi, ut ante fuit, man-
A. C. 1148. sit.

§. XXXII.

Errores Gilberti damnantur.

Otto. I. Fris.

c. 56.

Gaufr. ep.
ad Card.

Alb. & Lib.

3. vit. S. Ber.

c. 5. Sup.

S. 29.

Postquam Canones fuissent promulgati, & antequam Concilium Remense solveretur, Papa causam Gilberti Porretani, anno superiore in Concilio Parisiensi agitari cœptam, decidit. Itaque primum Præsules Rerum Ecclesiasticarum peritissimos & propinquos convocavit, quos inter eminebant Geofridus *de Loroux*, Archiepiscopus Burdegalensis, Ecclesiæ Pictaviensis Metropolitana, Milo Episcopus Teruanensis, & Joscelinus Episcopus Sueffionensis, omnes Doctrinæ opinione clarissimi. Adfuere etiam Sugerius Abbas & S. Bernardus. Porro ista in Hebdoma Passionis agebantur, & in cubiculo Pontificis Episcopi conferebant. Gilbertus prima die plurimos Textus Patrum, quorum integra volumina a suis afferri jusserat, prælegit, conquestus, quod sui Adversarii non nisi fragmenta afferrent truncata. Tum Papa, tædio affectus, abrupte petiit, ut ediceret, an crederet, Essentiam Divinam Deum esse. Responditque Gilbertus, quod non crederet. Et protinus S. Bernardus: *Tenemus, quod quærebamus, cito literis mandetur hæc Confessio.*